

lehettem rájuk. És eljött az az idő is, amikor térdemre ültethettem kis unokámat és szépségében gyönyörködve azon kaptam magam, hogy boldog vagyok. És akkor hirtelen megláttam az évtizedekkel ezelőtti önmagamot, amint ott állok a halálhírt hozó levéllel a kezemben, és a rám szakadó fájdalomban megtagadom az isteni gondviselést. Nagyon elszégyelltem akkor magamat, és felismertem, hogy mégis velem volt az Isten, és a sok szomorú tragédiát, pusztítást nem Ő, hanem az emberi gonoszság okozta.” Eddig a vallomása.

Testvéreim! Ennek a történetnek szép és igaz tanulsága enyhébb vagy súlyosabb formában fellelhető mindannyiunk életében. De fellelhető annak a népnek sorsában, történelmében, amelyhez tartozunk. Egy idegen ember, egy amerikai államférfi megállapítása, hogy a magyar nép történelme egyik legmegrázóbb tragédia, melyet valaha olvashat az ember. Elegendő bizonyosságul egy történelmi számadat, amely szerint a magyar nép a második világháborúig 2600 csatát vívott létéért, fennmaradásáért, szabadságáért. A XVIII. század végén egy német történész azt jósolta, hogy a magyarság a XX. század közepére, mint nyelvi egység el fog tűnni Európából. És nem vált be a jóslat. Pedig a történelem viharában sokszor fenyegette a pusztulás veszélye. Jöttek zsarnokok és királyok, jöttek vad lovasok és jöttek tankok...Jöttek diktátorok és diktatúrák. Jött Mohács, Világos, Arad, jött Trianon, mely nem volt más, mint valóságos nemzetgyilkossági kísérlet. És ha szétszaggatva is, de itt vagyunk, létezőnk ma is. És létünk, életünk ma is folytonos küzdelem a minket körülvevő, fojtogató tenger szorításában. Úgy vállaljuk ezt a küzdelmet - mert csak úgy vállalhatjuk -, hogy Pál apostol megállapítása, melyet a múlt tapasztalata igazol, a jövő, a holnap küzdelmének reménysége is egyben: „Üldöztetünk, de el nem hagyatunk, tiportatunk, de el nem veszünk”. Ámen.

AZ ÁLDÁS

2Sám 7,29

Az áldás a Bibliában egyik leggyakrabban előforduló fogalom. Az Ó- és Újszövetség könyvei egyaránt arról tanúskodnak, hogy a Biblia korának embere óriási fontosságot tulajdonított az áldásnak. Túlzás nélkül mondhatjuk, hogy a bibliai kor emberének szinte egyetlen ténykedéséből sem hiányzott az áldás, az jelen volt élete minden területén.

Erről tanúskodik Ézsau és Jákób, a két testvér története, akik éppen az atyai áldás miatt váltak halálos ellenségekké. Jákób, a kisebbik testvér, miután Ézsautól egy tál lencse árán kizsarolja az elsőszülöttségi jogot, öreg, vak apjától – Ézsauak adva ki magát - csalással elnyeri az elsőszülöttnek kijáró apai áldást is. Ézsau, mikor a csalásról tudomást szerez, olyan fájdalommal telik el, mintha az életétől fosztották volna meg. Fájdalmában így kiált: „Avagy csak az az egy áldásod van-é néked atyám? Áldj meg engem, engem is atyám, és felemelé szavát Ézsau és sír vala.” (1Móz 27,38)

Később a testvére haragja elől menekülő Jákób, mikor a visszatérés, a békülés útját keresi, az éjszaka sötétjében a Jabbok révénél saját lelkiismeretével

tusakodva, Istent akarja megfogni. Minden erejével az Ő áldásához ragaszkodik: „Addig nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.” (1Móz 32,26)

A Biblia tanúsága szerint áldás kísérte a házasságkötést is, amikor Izsák feleségül veszi Rebekát, mikor Ruth Boáz felesége lesz, elhangzik az áldás.

Az evangéliumokban a Jézus életének és tevékenységének kísérőjeként van jelen az áldás. Az édesanyák gyermekeiket viszik hozzá, és Jézus megáldja azokat, elbocsátja a tanítványait, mint juhokat a farkasok közé, hatalmat ad nekik, hogy hirdessék az ő tanításait és megáldja őket; megáldja a kenyeret, amikor utoljára ül egy asztalnál tanítványaival. Áldásként hangzanak búcsúszavai, mikor e földi világból és tanítványai köréből örökre távozni készül: „Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek”.

A mindenkori ember Isten áldása után való sóvárgása szólal meg a Dávid király imájában, amiért őt és házanépét felmagasztalta, a felolvasott bibliai versek szavaival: „Legyen a te jóakarotodnak áldása a te szolgádnak házában...”

Kedves Testvéreim! Ez a sóvárgás bennünk is ott van, az áldás a mi életünknek is kísérője. Sőt, továbbmenve, valljuk meg őszintén, hogy nélküle el sem tudnánk képzelni életünket.

Fontos alkotóeleme vallásos életünknek, szertartásainknak, amikor a kisgyermeket Isten színe elé hozzuk, hogy megkereszteljük, amikor ifjaink hitükről vallást tesznek, amikor egymás kezét fogó ifjú pár áll Isten elé, hogy elhangozzék a hűségfogadalom, minden alkalommal elhangzik az áldás. A hitoktatás rendjén gyermekeinket erre a köszöntésre tanítjuk: Isten áldjon - a magyar ember legősibb és legszebb köszöntése.

Meglátjuk, felfedezzük az áldást a világban, melynek részei vagyunk, a körülöttünk lévő természetben:

- áldás a napsugár, mely minden reggel bearanyozza a földet és az ember arcát, mely fényével és melegével az élet forrása földünkön; e felismerés folytán került be a népi faragás ősi elemei közé a nap-motívum.

- áldás az eső, mely megáztatja a földet, és az éltető nedv felébreszti a csírákat, kibontja a rügyet, a virág szirmát.

- áldás a búzaszem, melyből asztalunkra a legfontosabb testi táplálék, a kenyér kerül, melyet Jézus mintaimádságában is kér Istentől, majd halála előtt utoljára „vévén” megáld.

Az áldás hordozója maga az ember: áldásként adja Isten a gyermeket, aki jelenlétével értelmet ad az életnek és a küzdelemnek. Áldás a hűséges gyermek, amikor felnőttként szüleinek büszkesége, majd öregségükben hűséges ápolója, gondozója. Áldás a szülő gondoskodása, az élettárs hűsége, odaadása, gyöngédsége, segítsége a közös teherhordozásban. Áldás a testvér szeretete, a jóbarát hűsége, ragaszkodása.

Áldás a lélek békessége, nyugalma, mely széppé teszi álmodat és derűsége a napokat.

Tovább sorolhatnám, de nem teszem. Ennyi is elég, hogy meglássuk: áldás kíséri életünket, és nélküle az valóban elképzelhetetlen.

Mi hát az áldás tulajdonképpen? És honnan jön az?

A válasz kézenfekvő: egyedül Istentől.

A felolvasott bibliai versben Dávid is Istentől kéri. Az áldás azonban legtöbb esetben az emberen keresztül jött hozzánk. Érthetőbben: Isten az ember kötelességévé tette, hogy az Ő áldásának továbbítója legyen. Isten azt akarja, azt várja tőlünk, hogy életünkben cselekedeteink által valakinek, valakiknek mi is áldás legyünk. A felsorolt példákban- a gyermek, a szülő, az élettárs, a testvér, a jó barát csak akkor jelent valóban áldást, ha életünkkel, cselekedeteinkkel Isten akaratát betöltik. Ha ez nem így történik, az ember Isten áldását átokká is változtathatja. Nem akarok szomorú példákat sorolni fel arra, amikor az ember - családban és közösségben -, aki Isten áldásának továbbítója kellene legyen, átokká változik környezete számára.

Kedves Testvéreim! Tegyük fel magunkban a kérdést: Tovább tudjuk-e adni embertársainknak az Istentől jövő áldást? Gondolj csupán a mai napra: valaki vagy valami számára tudtál-e valóban áldás lenni. Nem változott-e az benned is átokká. Gondolj életedre. Mi voltál, mi vagy családot, környezeted, embertársaid számára: áldás vagy netalán átok?

Élt-e benned a sóvárgás Isten áldása után? Él-e benned is Dávid király imádsága, óhaja: „azért a te áldásoddal áldassék meg a te szolgálódnak háza mindörökké”? - Életed, cselekedeteid által légy temagad az áldás! Ámen.

LÉTA SÁNDOR

LEGYÜNK KÉPESEK VÁLTOZTATNI!

Lk 9,23-25

A bibliai versek mondanivalója világos: Jézus követéséről van szó! Vagyis egy életforma vállalása, megélése. Ha érte mindent odaadunk, feláldozunk, sikerülni fog. Ha csak részben teszünk eleget, nem fogunk tudni úgy élni, mint ahogyan Jézus élt.

Az élet sok nehézségeket tartalmaz, akadályokat gördít elénk. Naponta meg kell küzdeni ezekkel. Minél jobban törekszünk ellenőrizni, irányítani életünk, annál kevésbé sikerül. Nem számítva a stresszet, az idegességet, amelyek az étellel járnak, és egyben gyengítik erőnket, akaratunkat.

Ilyen körülmények között hogyan értelmezhetjük Jézus szavait? Egy kisfiú játszik a tengerparton a homokban. Egy homokvárat épített, amelyet árokkal vett körül. Jött a dagály, a vízszint emelkedése és a hullámok mind jobban közeledtek a várhoz. Kezdetben megtelt vízzel az árok. A fiú örvendett, de ahogyan nőtt a víz szintje, a hullámok elérték a várat is, elmosással fenyegetve. A kisfiú homok védőzátont kezdett építeni és küzdött a vár megmentéséért.

Néhány méterrel tovább egy kislány ugyanezt csinálta. De ő hamarosan felismerte, hogy az ár, a hullámok elmosás a várat és egy másik játékot talált ki. Távolodva a víztől fél méterként gödröket, árkokat ásott és figyelte, amint megtelnek sorra vízzel, ahogyan a hullám közeledik és távolodik. A kisfiú mérges lett és ideges, amiért minden erőfeszítése ellenére sem tudta megmenteni a várat, mert a víz elmosta. A kislány egy új játékot talált ki és kellemesen el-